

אני כלה ששלה

פרשת נשא

השלוחה - שעלבים

גליון מספר 44

הרי את מקודשת לי

הנקודה המעניינת היא שהתורה לכל אורך הפרשה משתמשת בביטוי טומאה לאישה שאינה נאמנת, ובביטוי טהרה לאישה נאמנת. התורה קובעת החיבור בין איש לאישה הוא דבר קדוש, אם יהודי מקיים את הייעוד שלו להביא ילדים לעולם, ולחיות חיי משפחה תקינים בביתו הוא עושה מעשה קדוש, וההגדרה של חיים אלו הם חיי טהרה.

כמובן אם ישנה פגיעה בטהרה מדובר בטומאה. אדם הנמנע מחיי משפחה טהורים לא רק שאינו מרוויח מכך הוא מפסיד את הזכות להתקדש ולהתעלות.

כל בחור מרגע שהוא עומד על דעתו מחכה כבר לעמוד תחת החופה עם הטבעת ביד מול אצבעה המושטת של אשתו ולומר את המשפט הכול כך מרגש, "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל", מעשה כל כך פשוט עם משמעות ענקית.

אבל האם פעם חשבנו על הנוסח של המשפט הזה, מדוע אנו אומרים את המילה "מקודשת", לכאורה היה יותר מתאים לומר, "מיוחדת ליי" "קנויה ליי" "מוחזקת על ידי" מה שייך עניין הקדושה? אנו מכירים את עניין הקדושה רק מבית המקדש, קרבנות, נדרים ונדבות, מה הקשר לכאן. ומעבר לכך, לכאורה האישה יורדת מקדושתה, עד עכשיו היא לא חייתה חיי אישות, מכאן ולהבא האישה לכאורה מאבדת את צניעותה וקדושתה?

כמובן שהתפישה שהצגתי בשאלה מיוסדת על התפיסה הנוצרית שכל חיי העולם הזה הם חטא אחד גדול, לצערנו הראייה הזו של המציאות חדרה גם אלינו, וראייה של חיי האישות כדבר קדוש לא מתחבר אצלנו באופן פשוט.

בפרשת השבוע מופיע עניין הסוטה, מדובר על אישה שבעלה חושד בה שהיא אינה נאמנת לו, הוא מתרה בה, ולמרות ההתראה היא נתפסה מתייחדת עם אותו אדם שבעלה הזהיר אותה לא להתקרב אליו, האישה טוענת שלמרות שהם התייחדו היא לא עשתה איתו מעשה. התורה מצווה את האישה לעבור בדיקה בבית המקדש, על מנת לבדוק אם גרסתה נכונה.

”

... מדוע אנו אומרים את המילה "מקודשת", לכאורה היה יותר מתאים לומר, "מיוחדת ליי" "קנויה ליי" "מוחזקת על ידי" מה שייך עניין הקדושה?...

”

הלכות צבא

מהלכות חג השבועות – מתוך ילקו"י

- א. יש אומרים שבליל חג השבועות אין לקדש על הכוס עד שיהיה ודאי לילה, [שהוא כרבע שעה לאחר שקיעת החמה]. שאם יקדש מבעוד יום הרי הוא כמחסר קצת מיום מ"ט לספירה, וכתוב: "שבע שבתות" תמימות" תהינה". ויש חולקים ואומרים שאין לחוש לכך, ושכן פשט המנהג לקדש אף מבעוד יום, ולכן לכתחילה נכון להמתין מלקדש עד לאחר שעברו עשרים דקות מהשקיעה, ובפרט במקומות אלו שאפשר לחשוש לדברי האחרונים ולהמתין עד הלילה, שנכון לעשות כן. ומכל מקום בשעת הצורך הרוצה לסמוך על המקילים, ולקדש על הכוס מבעוד יום ולהוסיף מחול על הקודש יש לו על מה שיסמוך. שכן הוא מעיקר הדין, וגם המנהג כן. ואם אפשר טוב שימתינו עד תחילת השקיעה, באופן שהשמש מתכסית מעינינו, ואז יקדשו ויסעדו. וטוב שיאכלו כזית לחם בצאת הכוכבים, ועליהם תבוא ברכת טוב.
- ב. מותר להתפלל ערבית בשבועות מבעוד יום לפני הלילה, כנהוג בכל יום, ואין צריך להזהר בזה להתפלל רק לאחר צאת הכוכבים. שרק לגבי הקידוש טוב להחמיר כנזכר.
- ג. הדבר ברור שמי ששכח לברך בחג השבועות ברכת שהחיינו, אינו יכול לברך ברכה זו לאחר החג, אף לא בתוך שבעה ימים שאחר החג.
- ד. פשט המנהג בכל תפוצות ישראל להיות נעורים כל הלילה בליל חג השבועות ולעסוק בתורה, עד עלות השחר, האחרונים, שהטעם למנהג זה בליל חג השבועות, לפי שבשעת קבלת התורה היו ישראל נרדמים כל הלילה והוצרך הקדוש ברוך הוא להעיר משנתם על ידי קולות וברקים שהיו לפני מעמד הר סיני. ולכן צריכים לתקן הדבר על ידי שנעמוד על המשמר בלילה הזה ונעסוק בתורה כל הלילה, ואין מנהג זה אלא לאנשים ולא לנשים.

מאת צחי דהן

התשובות נתנו ע"י הרב אמיר

היא בת יומה, אם השתמשו בה שלא בכלי ראשון לא ברור שבלעה טעם. אבל לכתחילה ראוי להגעילה.

האם מותר לאפר ביום טוב?

ת: נוהגים שלא לאפר ומעיקר הדין מותר.

האם מותר להניח תפילין בבית השמשות?

ת: כן.

הנחתי תפילין של רבנו ת"ם ויד של רש"י מה לעשות?

ת: יוריד את ר"ת וישים ראש של רש"י. ואם דיבר יחזור ויברך.

ספר בבית המדרש שאינני יודע של מי הוא, האם מותר ללמוד בו?

ת: במקום שיש תנאי שאפשר ללמוד בארבע אמות מותר.

האם מותר לכוון מכשיר הקלטה ביום שישי כדי להקליט בשבת?

ת: לא.

התחלתי לברך ותוך כדי נזכרתי שטעיתי, מה עושים?

ת: יחתום תוך כדי דיבור, והפרטים רבים.

שחיית יודע לשאול

האם מותר להפוך עזרת נשים לחדר שינה?

ת: צריך להפקיע בתנאים מסוימים, ואין המקום להאריך (עיין או"ח קנא)

האם מותר לקחת חטיף או שתיה מהמיני בר בבית מלון ולהחזיר אח"כ?

ת: אסור. ואין היתר לגנוב על-מנת להחזיר.

אם גנבתי ממישהו והוא נפטר או שאין לי מושג למי להחזיר, מה עושים?

ת: אם נפטר, יחזיר ליורשים. אם לא יודעים יתרום לצרכי ציבור.

שתי קופות צדקה התערבבו, מה עושים?

ת: ממדת חסידות, אם משום רשלנות האדם יצטרך לשם את השווי שהיה בכל קופה. מעיקר הדין כל מקרה לגופו.

האם מותר לטבול במקווה מחומם בשבת?

ת: לכתחילה לא. ואילו החסידים שטובלים בכל יום יש להם על מה שיסמוכו.

כפית בשרית שערבבתי בנס מה דינה?

ת: אם הכפית לא בת יומה והנס קר וגם אם

נשיאת פנים לישראל

על עניין נשיאת הפנים של הקב"ה לעם ישראל, נשאלה אחת בגמרא ע"י כמה שואלים ונתנה לה כמה תשובות שונות. הגמרא במסכת ר"ה [יז ע"ב] מספרת: "שאלה בלוריא הגיורת את רבן גמליאל כתיב בתורתכם [דברים י, יז] אשר לא ישא פנים וכתוב [במדבר ו, כו] ישא ה' פניו אליך. למעשה בלוריא מצאה סוג של סתירה בין שני הפסוקים, מצד אחד הקב"ה לא נושא פני בני האדם להעדיפו על הזולת, ובברכת הכהנים המוכרת לכולנו רואים אנו את ההיפך, הכיצד?

ענה לה רבי יוסי הכהן (למרות ששאלה דווקא את רבן גמליאל לא הוא שענה לה אלא רבי יוסי שהיה כהן ומברך כל יום את העם): אמשול לך משל למה הדבר דומה, לאדם שנושה בחבירו מנה וקבע לו זמן בפני המלך ונשבע לו בחיי המלך הגיע זמן ולא פרעו בא לפייס את המלך ואמר לו עלבוני מחול לך לך ופייס את חבירך כא נמי כאן בעבירות שבין אדם למקום כאן בעבירות שבין אדם לחבירו.

למעשה לפי תשובתו של רבי יוסי כל פסוק מדבר על מצב אחר. בפסוק בו אנו רואים שהקב"ה מוחל על עווננו זה בעבירות שבין אדם למקום, אבל הפסוק השני שאין הקב"ה מוחל על עלבוננו זה במצוות שבין אדם לחברו. שכל זמן שלא מחל לו חברו אין הקב"ה נושא פניו לחוטא.

במסכת ברכות [כ ע"ב] נשאלה אותה שאלה אך הפעם ע"י מלאכי השרת, וכך שאלו מלאכי השרת: אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע כתוב בתורתך [דברים י, יז] אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד והלא אתה נושא פנים לישראל דכתיב [במדבר ו, כו] ישא ה' פניו אליך.

וכמו במסכת ר"ה גם פה אנו רואים ניגוד פסוקים לגבי האם הקב"ה נושא פניו לישראל או לא נושא פניו. אמר להם הקב"ה: וכי לא אשא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה [דברים ח, יז] ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך והם מדקדקים [על] עצמם עד כזית ועד כביצה.

”

... בלוריא מצאה סוג של סתירה בין שני הפסוקים, מצד אחד הקב"ה לא נושא פני בני האדם להעדיפו על הזולת, ובברכת הכהנים המוכרת לכולנו רואים אנו את ההיפך....

”

נשיאת פניו של השם ית' יכולה להשפיע בשני אופנים על האדם: מצד אחד יכול להכיר אדם מחסדו הגדול של הקב"ה בכך שנושא לו פנים ונוהג עימו לפנים משורת הדין ומאידך יכול לטעות אם השם ישא לו פנים יכול הוא לחטוא ולשוב ולחשוב שהקב"ה יסלח לו. לכן על כל אחד לדעת שעל עם ישראל יש שבת עצום בעיני הבורא בכך שנושא פניו אליהם, אך אסור לאדם לומר שהקב"ה וותרן כמו שאמר ר' חנינא כל האומר הקב"ה וותרן הוא וותרו חיינו. מכאן אנו צריכים ללמוד דבר גדול, עד כמה עלינו להתחזק בקיום התורה והמצוות ובעשיית רצון הבורא. משום שכאשר אנו עושים רצונו המקום נושא פניו אלינו.

דע מאין באת

מזל טוב לשלומי בן עטיה על החתונה.

השבוע חגגנו את יום ירושלים בעיר הקודש. את הטיול התחלנו בעיר העתיקה שם קיבלנו הסבר מהרב גרשון על הסטוריית המקום. משם המשכנו אל קבר דויד המלך. משם אל הכותל שם התפללנו מנחה וסיימנו את הטיול בהר הזיתים בקברם של האור החיים הקדוש. הפרי מגדים הרשי"ש ועוד... בערב חגגנו בסעודת בשרית בשלוחה לכבוד שנת ה-44 לירושלים.

בעזרת השם, ביום שלישי הקרוב יחול חג השבועות, כבכל שנה גם הפעם נחגוג את בסעודת חג (חלבית...) גדולה, כל חיילנו ובוגרנו מוזמנים!! נתראה.

רון מעודד, מאור עטיה, שבח, הלל דיין, קמחי, וכל השאר שהחיילים שזוכרים אותנו, אנחנו שמחים לראות אתכם בשלוחה בזמן החופשי שלכם מהצבא!! תחזרו כולכם לשלום. אמן!

שבת שלום ומבורך!!